

Motto: Kdo se kolem sebe dívá, často úspěch mívá (anonymní autor)

Tomáš pozoroval dva muže, kteří se zastavili před zlatnictvím a prohlíželi si vystavené šperky. Kolem tu a tam někdo prošel, muži přešlapovali před výkladem, jakoby na někoho čekali. Nebo na něco? U vedlejšího domu zastavilo policejní auto a vystoupil známý komisař Vávra...

Často se objevoval v televizi, kde poskytoval rozhovory zvědavým novinářům. Proslul větou, kterou říkával ke konci: „Dokud jsem tady já, nemusí se občané ničeho obávat.“ Lidé ho obdivovali, jen někteří si neodpustili poznámku, že je „poněkud nafoukaný“. Do očí mu to však nikdo neřekl. Tomáš se díval, jak se komisař protáhl a jak se rozhlíží kolem. Oba muži před zlatnictvím si přestali prohlížet šperky a koupili si u stánku cigarety. Jeden z nich si jaksí nervózně zapálil a řekl něco druhému muži. Tomášovi to bylo divné a udělal pár kroků blíž k nim. Potom se otočil, aby zjistil, co dělá komisař. Ten si letmo prohlédl oba ty muže, ale zřejmě mu jejich tváře nic neříkaly. Přešel ulici a zmizel v kavárně. Tomáš zahlédl skleněnými dveřmi, jak ho číšník uctivě vítá. Vtom nastala v situaci změna...

Kuřák zašlápl cigaretu, kývl na svého průvodce a vzápětí se vrátili k zlatnictví. Nyní bylo kolem liduprázdno. Muži vešli do obchodu a postavili se k pultu, kde byly pod sklem různé cennosti. Tomáš pozoroval, jak se oba baví s prodávacem. V tu chvíli se objevil muž se ženou a rovněž vešli dovnitř. Tomáše to přestalo bavit a rozběhl se poloprázdnou ulicí do blízkého parčíku. Posadil se na lavičku a pozoroval kolemjdoucí. Duchem byl však jinde. „Čau!“ oslovil ho vysoký, hubený chlapec. „Nechceš si zaběhat?“ „To by šlo, Jirko,“ odvětil Tomáš a oba se rozběhli po cestě, která se točila kolem parku. Uběhli sotva dvě stě, tři sta metrů, když se Tomáš zastavil. „Poslyš, nechceš se jít se mnou podívat do města?“ „A co tam budeme dělat?“ „No, chtěl bych zajít k jednomu klenotnictví.“ „Snad nechceš kupovat šperky? Kde bys vzal prachy?“ zasmál se Jirka. „Copak jsi vyloupil banku?“ „Kdo ti říká, že chci něco kupovat? Jen pojd', třebaš to bude zajímavý!“ Zajímavé to také bylo.

Tomáš s Jirkou došli až k obchodu. Před klenotnictvím stály dva policejní vozy, posádka byla uvnitř. U dveří stál komisař Vávra a udílel stručné rozkazy. Oba chlapci to zvědavě sledovali. Na židli za pultem plakala prodavačka. Policisté v bílých rukavicích prohledávali obchod. Komisař přistoupil k prodavačce a otázal se: „Proč jste těm chlapům ty šperky vydala?“ „Vždyť na mě jeden mířil pistolí! Přece se nenechám zabít! Mám rodinu, dvě malé děti!“ zavzlykala. „Pamatujete si, jak vypadali?“ „Oni měli přes obličej kapesník!“ „Nikdo jiný tu nebyl?“ „Jo – jeden pán s paní, ale ti hned zase odešli.“ „Můžete jet s námi, abychom zaznamenali vaši výpověď?“ „No když to musí být! Tady teď stejně nejsem nic platná!“ Tomáš s Jirkou pozorovali, jak

Malý detektiv

Napsal uživatel Lydie Junková

Čtvrtek, 24 Duben 2008 23:00 - Aktualizováno Pondělí, 28 Duben 2008 08:44

prodavačka nasedla ke komisaři do vozu, který se vzápětí rychle rozjel. „No, to jsem zvědav, kdo těm kriminalistům ty dva chlapy popíše! Aby věděli, koho mají hledat!“ řekl významně Tomáš. „Snad jsi je neviděl?“ „Uhodl jsi!“ „Prosím tě, tak o tom nikomu neříkej!“ vylekal se Jirka. „Mohli by se ti mstít!“ „A nevíš, jak by na mě přišli?“ „Jak, jak! Musel bys třeba podepsat výpověď a -“ „Ti policajti by jim to určitě řekli! Anebo myslíš, že mezi nimi je nějaký zločinec? Ty máš ale fantazii!“ smál se Tomáš. O tom, co mu řekl Jirka, přece jen chvíli uvažoval. Pak ale usoudil, že by to byla zbabělost. Vzpomněl si, co někde četl: Když slušní lidé budou mlčet, pak nám všelijakých lumpů bude přibývat. A tak se rozhodl.

Druhý den odpoledne seděl proti poručíkovi, ke kterému ho na policii dovedli. Byl mladý, černovlasý a vlídný. „Tak mi řekni všechno o těch dvou mužích před zlatnictvím,“ vybídl svého návštěvníka. Tomáš ochotně poslechl. Také poručíkovi popsal, jak vypadali. S pomocí počítače vznikly jejich přibližné portréty. „Vy nebudete nikde zveřejňovat, od koho jste získali ty informace?“ zeptal se Tomáš. Kriminalista ho ujistil, že nikoli. „Ty o tom, že jsi byl u nás, s nikým nemluv.“ „Ještě jsem vám zapomněl říct, že v tu dobu, kdy se tam motali ti chlapi, přijel zrovna ten známý pan komisař. A šel naproti do kavárny.“ Poručík potlačil úsměv. „Zdá se, že by z tebe byl znamenitý detektiv, nic ti neujde! Asi si jich nevším!“ A protože se Tomáš dobře díval a policie věděla, koho má hledat, dopadla oba lupiče během několika dní.